

Merlin D. Burt

Čtení z Písma: „A tak se nám potvrdilo prorocké slovo, kterému dobře věnujte pozornost jako světlu, které svítí na temném místě, dokud se nerozední a ve vašich srdcích nevzejde jitřenka;

především s vědomím, že žádné proroctví Písma nemá soukromý výklad, neboť proroctví nikdy nevzniklo z vůle člověka, ale svatí Boží muži mluvili, jak je pohnul Duch svatý“ (2 Petr 1,19-21, NKJV).

Celá Bible a proces prorockého zjevení, je zaměřen na Krista. Ježíš, který je sám Božím slovem (Jan 1,1), na cestě do Emauz při rozhovoru se dvěma zklamanými učedníky ukázal na starozákonné Písmo: „Ó bláhoví a pomalého srdce, abyste uvěřili všemu, co mluvili proroci!“ A počínaje Mojžišem a všemi proroky jim ve všech Písmech vyložil, co se týká jeho samého“ (Lukáš 24,25.27, ESV). Apoštolové poukazovali zpět na Starý zákon jako na kotvu své víry v Ježíše jako Mesiáše. Pro inspirované autory je charakteristické, že poukazují na Bibli jako na základ veškeré víry a zkušenosti a že prostřednictvím svého prorockého působení spojují lidi s Ježíšem. Stejný postoj a praxi bychom měli očekávat od každého člověka v těchto posledních dnech, který je Bohem povolán projevat duchovní dar proroctví (Ř 12,6).

Prorocký dar nás odkazuje k Ježíši

Správný pohled na Ježíše – jeho vtělení, život, smrt na kříži, vzkříšení, službu v nebeské svatyni a druhý příchod – je významným faktorem při rozlišování mezi pravými a falešnými učiteli a proroky. V konfrontaci s falešnými gnostickými proroky, kteří popírali Ježíšovo plné lidství, apoštol Jan zdůraznil, že „po tom poznáte Ducha Božího: každý duch, který vyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, je od Boha“ (1J 4,2, ESV). Pokračoval: „Do světa totiž vyšlo mnoho bludařů, kteří nevyznávají příchod Ježíše Krista v těle. Takový člověk je podvodník a antikrist“ (2 Jan 7, ESV).

Apoštol Petr poskytl podobný důraz, když uvažoval o tom, že viděl Ježíše oslaveného na „hoře proměnění“. Napsal: „Máme plněji potvrzené prorocké slovo, kterému budete dobře věnovat pozornost jako lampě svítící na temném místě, dokud se nerozední a ve vašich srdcích nevyjde jitřenka“ (2 Pt 1,19). Ježíš sám sebe nazývá „jasnou jitřenkou“ (Zj 22,16). Prorocká poselství se nás vždy snaží spojit s Ježíšem, což vede k zázraku obrácení a zasvěcení života Bohu. Prorocké zjevení a inspirované spisy přinášejí světlo do našeho srdce a myslí skrze Ježíšovu osobní přítomnost.

Životní potřeba prorockého daru

Petr citací Joela 2 uvádí, že v posledních dnech Bůh vylije svého Ducha „a vaši synové a vaše dcery budou prorokovat“ (Sk 2,17). Apoštol Pavel píše: „horlivě tužte po duchovních darech, zvláště abyste prorokovali“ (1K 14,1). Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Whiteová (1827-1915), jedna ze zakladatelek církve, používala biblický dar proroctví během více než 70 let veřejné služby. Měla mnoho set prorockých vidění a snů, které ji vedly při vzniku a založení Církve adventistů sedmého dne. Jejím stálým cílem bylo Písmo, biblické zásady a Boží láska zjevená v Ježíši a jeho plánu spasení. Církev věří, že její spisy, vedené Duchem svatým, jsou skutečným projevem Ducha proroctví, který nás spojuje s Ježíšem v těchto posledních dnech pozemských dějin před jeho druhým příchodem, „neboť Ježíšovo svědectví je duch proroctví“ (Zj 19,10).

Před pádem měli Adam a Eva otevřené společenství s Bohem. Po hříchu se Duch proroctví stal Božím obvyklým způsobem předávání nového světla a pravdy a opětovného spojení lidí s Bohem. Od Henocha, nedlouho po stvoření, až po apoštola Jana a konec Nového zákona Bůh poskytoval světu zvláštní zjevení prostřednictvím Bible. Podle Písma je Ježíš největším Božím zjevením: „Kdysi dávno, v mnoha dobách a mnoha způsoby mluvil Bůh k našim otcům skrze proroky, ale v těchto posledních dnech k nám promluvil skrze svého Syna, kterého ustanovil dědicem všeho a skrze něhož také stvořil svět“ (Žd 1,1.2).

Bůh bude i nadále komunikovat se svým lidem prostřednictvím Ducha proroctví až do konce časů. „Před vstupem hříchu se Adam těšil otevřenému společenství se svým Stvořitelem, ale od té doby, co se člověk přestoupením oddělil od Boha, je lidský rod od této výsady odříznut. Plánem vykoupení však byla otevřena cesta, díky níž mohou mít obyvatelé země stále spojení s nebem. Bůh s lidmi komunikuje prostřednictvím svého Ducha a božské světlo bylo světu předáno prostřednictvím zjevení jeho vyvoleným služebníkům. 'Svatí Boží muži mluvili, jak byli pohnuti Duchem svatým' 2 Petr 1,21.“ (Velký spor, str. v.)

Prostřednictvím prorockých vidění a snů Bůh komunikoval s padlým lidstvem, aby mu předal světlo, zjevil svou vůli a spojil lidi s Ježíšem. Celá Bible k nám přišla skrze Ducha proroctví, stejně jako prorocká zjevení z biblické doby i z postbiblických nekanonických dob v průběhu dějin. V těchto posledních dnech Bůh opět promluvil skrze Ducha proroctví ve službě a spisech Ellen G. Whiteové. Ve Zjevení 12,17 je jasně řečeno, že Boží církev ostatků bude „zachovávat Boží přikázání“ a zároveň „mít svědectví o Ježíši“ (NZ). Zjevení 19,10 toto „svědectví o Ježíši“ úzce spojuje s prorockým darem. Anděl Janovi řekl, že je jeho „spoluslužebníkem“: „Ježíšovo svědectví je totiž duch proroctví“ (NKJV). Ve Zjevení 22,9 anděl prohlašuje: „Neboť já jsem tvůj spoluslužebník a z tvých bratří proroci“ (NZ).

Spisy Ellen Whiteové nás spojují s Ježíšem

Přestože Ellen Whiteová zemřela v roce 1915, miliony lidí jsou stále obdarovávány jejími spisy a ty jsou stále překládány do mnoha nových jazyků. Lidé po přečtení jejích spisů stále lépe poznávají Ježíše a více čtou Bibli. Proč tomu tak je? Protože spisy a služba Ellen Whiteové byly zaměřeny na to, aby lidi přivedly k Ježíši a Bibli.

První tři velké prorocké vize Ellen Whiteové z let 1844 a 1845 měly v centru pozornosti Ježíše. V jejím prvním vidění - Kristus úzké cesty - je to Ježíš, kterého adventní lidé následovali na cestě (Early Writings, s. 18-19). Když byli znechuceni, Ježíš zvedl ruku a nad adventní skupinou „zavlálo světlo“. V jejím druhém významném vidění - Ženichovi - to byl Ježíš, který vedl svůj lid od svatého k nejsvětějšímu místu nebeské svatyně (Early Writings, s. 54-56). Ve třetím významném vidění - Nová země - to byl Ježíš, kdo Ellen Whiteové osobně ukázal budoucí slávu nové země (Spiritual Gifts, sv. 2, s. 52-55). Každá z těchto vizí byla kristocentrická. Po celý svůj život se na to zaměřovala i nadále.

Duch svatý vedl Ellen Whiteovou k tomu, aby prezentaci svého celoživotního tématu Velkého sporu, vyličeného v pětisvazkové sérii Conflict of the Ages (Konflikt věků), zarámovala do pojmů Boží lásky. První kniha Patriarchové a proroci začíná slovy: „Bůh je láska. 1 Jan 4,16. Jeho přirozenost, jeho zákon, je láska. Vždycky byla a vždycky bude.“ Poslední kniha, Velký spor, končí následujícími slovy: „Bůh je Bohem: „Jediný puls harmonie a radosti bije v celém rozsáhlém stvoření. . . . Od nejmenšího atomu až po největší svět, všechny věci, živé i neživé, ve své nezastíněné kráse a dokonalé radosti prohlašují, že Bůh je láska.“ Její nejpřekládanější a nejčtenější knihou jsou Cesta ke Kristu (1892). První kapitola této knihy je věnována Boží lásce. Další knihy zaměřené na Krista zahrnují knihy Myšlenky z hory požehnání (1896), Touha věků (1898), Kristovy předmětné lekce (1900), Výchova (1903) a Služba uzdravování (1905).

Jedním z nejpřesvědčivějších vyjádření Ellen Whiteové je její vášeň pro Ježíše a orientace na Boží lásku při prezentaci tématu Velkého sporu, a to spíše formou obrázku než slovy. V roce 1873 navrhl M. E. Kellogg grafické znázornění dějin světa, které nechal vydat v litografické podobě pod názvem: Cesta života: Od ztraceného ráje k ráji obnovenému. Uprostřed obrázku byl vedle sebe umístěn Boží zákon zavěšený na stromě a Ježíš visící na kříži.

Po manželově předčasné smrti v roce 1881 Ellen Whiteová uskutečnila plán, který společně s ním vymyslela, a nechala obraz přepracovat. Nová litografie umístila Kristův kříž do středu obrazu a odstranila rovnocenné postavení Božího zákona. Změnila také název obrazu Kristus - cesta života. Tento obraz byl zveřejněn v roce 1883, pět let před zasedáním Generální konference v roce 1888.

Jeden z nejdojemnějších a duchovně nejpresvědčivějších dopisů Ellen Whiteové je napsán Elizabeth, její sestře-dvojčeti, kterou nazývala Lizzie. Napsala jej v roce 1891, v roce, kdy její sestra zemřela. Lizzie po většinu svého dospělého života nežila jako křesťanka. Ellen Whiteová dopis nikdy nezveřejnila, měla v úmyslu jej považovat za osobní. Odhaluje duchovní touhu Ellen po sestře a její vlastní lásku k Ježíši.

Ráda mluvím o Ježíši a jeho nesrovnatelné lásce a celá moje duše je v tomto díle. Nemám jedinou pochybnost o Boží lásce, o jeho péči, milosrdenství a schopnosti zachránit až do krajnosti všechny, kdo k němu přicházejí. . . . Nevěříš v Ježíše, Lizzie? Nevěříš, že je tvým Spasitelem? . . . Odevzdáš se v důvěřivé víře Ježíši? Toužím tě vzít do náruče a položit tě na hrud' Ježíše Krista.

Ellen Whiteová se nikdy s jistotou nedozvěděla, jak její sestra na tento dopis reagovala, ale otevírá nám obraz jejího srdce a jádra její životní orientace. V posledním roce života Ellen Whiteové poskytl rozhovor jeden z jejích tajemníků C. C. Crisler: „Zjišťuji, že mi po tvářích stékají slzy, když pomyslím na to, jaký je Pán pro své děti, a když přemýšlím o jeho dobrotě, milosrdenství [a] jeho něžném soucitu.“ Důraz na rodičovskou lásku Boží, který se poprvé naučila od Leviho Stockmana ještě jako mladá dívka, jí nadále silně pulzoval v duši, i když jí srdce pumpovalo krev v těle. Byl to základní prubířský kámen jejího života, křesťanské zkušenosti a prorocké služby. Skutečně naplňuje to, co Petr napsal o „prorockém slově“ jako o „světle, které svítí na temném místě, dokud se nerozední a ve vašich srdcích nevyjde jitřenka [Ježíš]“ (2 Petr 1,19).

Spisy Ellen Whiteové nás spojují s Bibli

Bible byla základem spisů a služby Ellen Whiteové a ona věřila, že jejím úkolem je přivést lidi k Bibli. Téměř v závěru svého prvního publikovaného traktátu z roku 1851 prohlásila: „Doporučuji ti, milý čtenáři, Boží slovo jako pravidlo tvé víry a praxe. Podle tohoto slova máme být souzeni. Bůh v tomto Slově slíbil, že v 'posledních dnech' dá vidění; ne pro nové pravidlo víry, ale pro útěchu svého lidu a pro nápravu těch, kteří se od biblické pravdy odchyľují“ (Early Writings, s. 78 z knihy Christian Experience and Views, s. 64).

Ellen Whiteová potvrdila protestantskou reformační zásadu Sola Scriptura. Na jeho podporu napsala ještě desítky dopisů. Zde je jeden příklad: „V naší době dochází k velkému odklonu od jejich [reformátorů] učení a přikázání a je třeba se vrátit k velké protestantské zásadě - Bibli a pouze Bibli jako pravidlo víry a povinností. . . . Bůh chce mít na zemi lid, který bude zachovávat Bibli a pouze Bibli jako měřítko všech nauk a základ všech reforem“ (The Great Controversy, s. 204).

Sama sebe považovala za postbiblického, nekanonického proroka. Její spisy měly „osvítit, varovat a potěšit Boží děti“ a „přivést mysl Jeho lidu k Jeho slovu“ (Testimonies for the Church, sv. 4, str. 246). Tento delší citát chci přečíst kvůli jeho důležitosti. Je z úvodu knihy Ellen Whiteové Velký spor.

Během věků, kdy byla vydávána Písma Starého i Nového zákona, nepřestával Duch svatý předávat světlo jednotlivým myslitelům, kromě zjevení, která měla být obsažena v posvátném kánonu. Sama Bible vypráví o tom, jak lidé prostřednictvím Ducha svatého dostávali varování, výtky, rady a poučení ve věcech, které nijak nesouvisely s vydáním Písma. A zmiňuje se o prorocích v různých dobách, o jejichž výrocích není nic zaznamenáno. Stejně tak i po uzavření kánonu Písma měl Duch svatý nadále působit, osvěcovat, varovat a utěšovat Boží děti (Velký spor, viii).

Ellen Whiteová vnímala svou práci jako Pánova posla, který nás má přivést k Bibli: „Mám před sebou dílo velké odpovědnosti - předávat perem a hlasem poučení, které mi bylo dáno, nejen adventistům sedmého dne, ale celému světu. Vydala jsem mnoho velkých i malých knih a některé z nich byly přeloženy do několika jazyků. To je moje práce - otevírat Písma druhým tak, jak je Bůh otevřel mně [zvýraznění doplněno]“ (Svědectví pro církev, sv. 8, str. 236).

Toto bylo její dílo v jejích spisech. Její kniha Cesta ke Kristu to velmi dobře ilustruje. Poprvé vyšla v roce 1892 v křesťanském nakladatelství Fleming H. Revell, které nebylo adventistické. Prostřednictvím

této knihy jednoduše koná dílo otevírání Písma druhým tak, jak je Bůh otevřel jí. Jedná se o silný biblický výklad, který se čtenáři doporučuje. Jednoduše koná dílo skutečného postbiblického nekanonického proroka. Totéž dělají i její další významné knihy a všechny její spisy.

Významným příkladem je pětidílná série Drama věků, která v podstatě sleduje biblický příběh od začátku do konce, a to poutavým a na Krista zaměřeným způsobem. Její téma velkého sporu vychází z Písma a je jeho rozvinutím.

I ve svých osobních svědectvích pro lidi, která jí byla dána ve vidění od Boha, se orientuje na biblické principy. Napsala: „Mou první povinností je představovat biblické principy [zvýraznění uvedeno]. Pak, pokud nedojde k rozhodné a svědomité reformě ze strany těch, jejichž případy mi byly předloženy, musím na ně osobně apelovat“ (Dopis 69, 1896).

Zde je klasický příklad. V 90. letech 19. století se ve Spojených státech rozmohla cyklistická mánie. Dotkla se dokonce i některých adventistů sedmého dne žijících v Battle Creeku ve státě Michigan v USA. Jízdní kola byla v té době velmi nákladná a lidé v kritické době odklonili peníze od misijních darů. Důrazně napsala: „Byla jsem přímo v Battle Creeku; ulice žily jízdními koly, na kterých jezdili naši lidé. Bylo to svědectví z nebe, když jsem viděla, jak se naši lidé oddávají touze po sobeckém uspokojení a používají peníze, které by měly být investovány do zahraničních misí. . . . Bylo to poblouznění, šílenství, které se týkalo tohoto tématu“ (Dopis 23c, 1894).

Ellen Whiteová nyní nebyla v zásadě proti jízdním kolům, ale okolnosti způsobily, že v té době nebylo správné si kolo koupit. V dopise I. H. Evansovi citovala z Mat 25,21.23; Mat 5,14.16; Gal 6,7; Luk 9,23 a uvedla mimo jiné biblické zásady o využívání talentů, správcovství, odpovědnosti a sebezapření (Dopis 23b, 1894). Biblické zásady uplatňovala, když se dělila o prorocká poselství, která jí Bůh dal pro církev.

Před lety, v roce 1871, se viděla ve vidění, jak říká lidem tato slova:

Nevyžnáte se v Písmu. Kdybyste si z Božího slova udělali své studium s touhou dosáhnout biblického standardu a dosáhnout křesťanské dokonalosti, nepotřebovali byste svědectví. Právě proto, že jste zanedbali seznámení s Bohem inspirovanou knihou, se vás Bůh snaží oslovit prostými a přímými svědectvími.“ Pokračovala: „Pán má v úmyslu vás prostřednictvím vydaných svědectví varovat, kárat, radit a živě vtisknout do srdce již zjevené pravdy inspirace (Svědectví pro Církev, sv. 2, str. 605).

Všechny konkrétní rady byly založeny na biblických principech, a kdyby lidé studovali Bibli a uplatňovali tyto principy, nepotřebovali by mnohé z konkrétních rad, které Bůh dal Ellen Whiteové. Neříká zde, že by její prorocká služba nebyla potřebná, ale spíše konkrétní „svědectví“ týkající se otázek životního stylu, která by se měla řídit biblickými principy.

V roce 1909 během svého posledního projevu na zasedání Generální konference církve otevřela Bibli, podržela ji před shromážděním a řekla: „Bratři a sestry, doporučuji vám tuto knihu.“ V roce 1909 se jí podařilo otevřít Bibli, která byla v ruce, a pak ji předala shromáždění.

Bůh dal Církvi adventistů sedmého dne a světu vzácný dar proroctví, aby nás prostřednictvím spisů a služby Ellen G. Whiteové pevněji spojil s Ježíšem a Jeho slovem. Pokud budete číst její spisy, budete s Bibli a Ježíšem spojeni mocným a živým způsobem.

Závěr

Spisy Ellen Whiteové jsou vzácným Božím darem a zůstávají zvláštním požehnáním nejen pro Církev adventistů sedmého dne, ale i pro celý svět. Identita církve a její poslání jsou úzce spjaté s přijetím spisů

a služby Ellen G. Whiteové. Musíme věrně dbát na vzácnou pravdu a vedení, které nám Bůh dal prostřednictvím Ducha proroctví, jež je svědectvím o Ježíši. Do té míry, do jaké se budeme řídit Boží pravdou v Bibli a hledat jeho vedení prostřednictvím spisů Ellen Whiteové, do té míry budeme požehnání a úspěšní v oslovování světa věčným evangeliem. Ellen Whiteová napsala: „Mé knihy budou svědčit, až můj hlas už nebude slyšet. Pravdy, které mi byly svěřeny jako Pánovu poslovi, zůstanou nesmrtelné, aby buď usvědčily a obrátily duše, nebo odsoudily ty, kdo se odchýlili od víry a dali na svůdné duchy“ (Dopis 350, 1906). Světlo stále svítí do milionů srdcí po celém světě působením Ducha svatého těm, kteří čtou Bibli a spisy Ellen G. Whiteové a spojují se s Ježíšem.

Merlin D. Burt, PhD. ordinovaný kazatel a bývalý profesor na Andrewsově univerzitě, je ředitelem Ellen G. White Estate, Inc.